

Mijmeren 2

Mijn uitsmijter van eind december 2012 over Mijmeren leverde een reactie op van mijn vriendin mevrouw P. te G. Zij had mijn spinsel gelezen en sloeg prompt aan het mijmeren. Mijmeren over de zondagmiddag als ze nog niet klaar was met eten en de stem van mr. G.B.J. Hilterman uit de radio kwam. Als kind ze hem wel kon doodschieten, want ze mochten dan niet praten omdat haar vader wilde horen wat hij te vertellen had. Menigmaal vroeg mevrouw P. , toen nog juffrouw P., zich af waarom die vent niet op een andere tijd praatte.

Mevrouw P. mijmert nog al eens over vroeger. Dat ze een fijne jeugd heeft gehad, ondanks de kostschool, maar waar ze nooit overlast heeft ondervonden. Over dat ze daarna thuis kwam en naar dansles ging om zich de kunst van het elegant en ritmisch bewegen eigen te maken. Het het hoogtepunt was natuurlijk het behalen van haar dansdiploma. Daarna wilde ze op zaterdagavond naar het Schuttershof gaan dansen op de muziek van The Orpheans, want tenslotte heb je niet voor niets een diploma. Vader A. vond dat eigenlijk maar niets en zei dan 'je kunt nu toch dansen?' Gelukkig voor vriendin P. dacht haar moeder ruimer, omdat ze meer verstand had van dat soort dingen, maar zus K. en zij moesten wel om al om 11.00 uur thuis zijn.

Zij mijmert ook wel eens over de toekomst en maakt zich dan ongerust over wat haar kleinen achterkleinkinderen te wachten staat. Hoe die zullen verwerken wat hen zal overkomen, maar ze is wel vol vertrouwen dat het goed komt met die kinderen, zoals het ook met ons en u na de oorlog is goed gekomen.

Net als mevrouw P. te G. peis ik ook wel eens. Over hoe ik me samen met een uitgelezen lid van de familie op een middag verveelde. We wisten niet wat te doen en kwamen in ons kerkgebouw terecht, dat wil zeggen in de echte Maria Magdalenakerk, zoals later een mederaadslid eens zei, en daar konden wij kleine jongens ons volop vermaken. Achterin in het gebouw hing ook toen al een schilderij van 'Maria van altijd durende bijstand' En toen hadden we het gevonden. Er brandde een enkele kaars en dat bracht ons op de illustere idee op alle pinnen kaarsen te zetten en die ook aan te steken. En om het geheel nog wat extra te versieren plukten we van de achterste kerkbanken de knielkussentjes van de haakjes en drapeerden die netjes op en rond de knielbank voor het schilderij. En na geconstateerd te hebben dat we mooi en verlichtend werk hadden afgeleverd, verlieten we voldaan het kerkgebouw. Of er reactie kwam? Wat dacht u? 's Avonds kreeg mijn dierbaar familielid bezoek van de Hoogerwaardse Heer Deken en ik van een van zijn secondanten. En zij lazen ons in minder gezegende taal de les en wezen ons, kinderen nog maar, er op dat wij flink gezondigd hadden.

Ik mijmer ook wel eens dat we samen naar het voetbal van Robur gingen en de supporters ons aan de overkant van het veld 'gup Robur' konden horen roepen. Mijmeren dat hij naar Oudenbosch op school moest en ik in Goes bleef en soldaatje moest gaan spelen. Hoe ik naar de instuif gingen om 'rooms te dansen', want het was een katholieke instuif en verboden terrein voor andersdenkenden. Ook mijmeren over dansen in het Schuttershof waar Iman Schulik als portier optrad. Maar ik mijmer ook wel over de minder prettige dingen die mij overkwamen. Over het afscheid van je dierbare vrouw en de moeder van je kinderen.

Mijmeren over de aftakeling van een gezond mens tot er geen uitweg meer was. Mijmeren..... we doen het allemaal en hoe ouder we worden hoe mijmerachtiger we worden. Mijmeren kan een mens een glimlach bezorgen, hoe somber de mijmeringen soms ook zijn, want je hebt het toch maar mogen meemaken en overleefd.

Augustinus.